

- št. 1 - 3 ; kpl.

SVETOGORSKA KRALJICA

GLASILO PRIJATELJEV SVETE GORE

Leto VIII. št. 1 - marec 2002

Per 1015/2002

10025192, 1

GORIŠKA KULTURNICA

COBISS

1932
2002

70
LETNICA

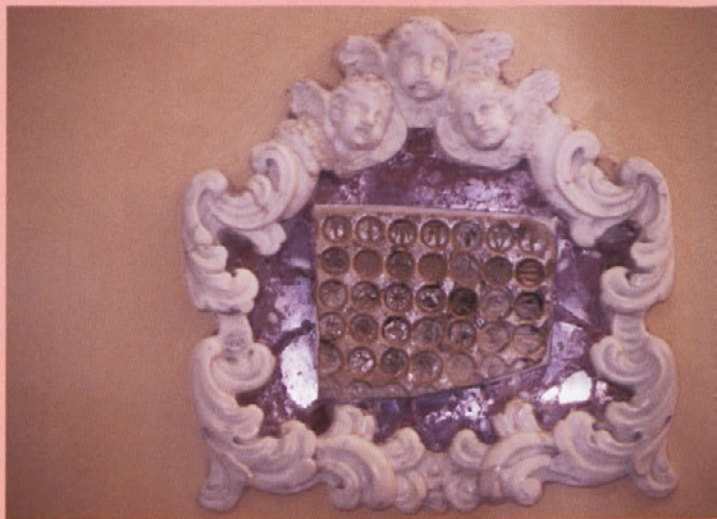
Posvetitve
BAZILIKE

Sveta Gora, zahodna fasada.

Plošča, najdena pri kopanju temeljev bazilike.

Slika na naslovnici:
14. postaja: Jezusa polože v grob.
V svetogorski baziliki.

Obletnica posvetitve svetogorske bazilike

Častljiva gora, na kateri je Bog po svoji sveti Materi obiskal svoje ljudstvo, letos obhaja 70-letnico posvetitve sedanje bazilike. V resnici je to nizka obletnica glede na to, da je sama Sveta Gora stara preko 460 let.

Po starodavnem izročilu je Marija ob prikazanju naročila pastirici Uršuli Ferligojevi, naj ji ljudstvo na tem kraju sezida hišo in jo prihaja prosit milosti. Sporočilo ni bilo takoj sprejeto kot glas neba, ampak so ga imeli za izmišljotino preprostega dekleta. Vidkinja je zato morala skozi zasliševanja, grožnje, prepovedi in ječo. Ostala pa je neomajna. Vztrajala je pri tem, kar je slišala v tistem nepozabnem dnevu na Skalnici. Nobeno prigovarjanje in nobena pretnja ni mogla omajati njene trdnosti. Ali bi mogli najti bolj neoporečno zagotovilo, da je bilo Urškino doživetje pristno in ne sad prebujne domišljije ali pretirane pobožnosti. Kadar se Bog obrne k človeku in ga izbere za svojega glasnika, takrat začne tudi uresničevati zagotovilo, ki ga je dal apostolom, ko jih je pošiljal v neprijazni, mnogokrat celo sovražni svet oznanjat svoj evangelij: "Kadar pa vas izročijo, ne skrbite, kako in kaj bi govorili, kajti tisto uro vam bo dano, kaj naj bi govorili" (Mt 10,19).

Čudovita moč preprostega dekleta

je izničila vsa nasprotovanja, razblinila vse dvome in prepričala tudi najbolj nejeverne. Sprejeli so naročilo, da je na Skalnici božji Materi treba zgraditi hišo. Še danes lahko občudujemo zanos, ki je zmogel to gradnjo. Na gori ni bilo ničesar. Ves gradbeni material so morali spraviti do mesta gradnje. Iz žuljev in vere so rasli zidovi, ljubezen in pobožnost sta zgradili dom.

Postavili so svetišče, ki ni bilo samo prebivališče Matere božje, ampak je po njeni besedi postalo kraj srečevanja. Ljudje so uresničevali tudi drugi del njenega naročila: prihajali so jo prosit milosti. Na ta način so zgradili hišo milosti zase, Marijo pa poimenovali Svetogorska Kraljica. Iz dolin in bregov vsakdanjega življenja so se ozirali na goro, k Svetogorski Mariji, in dobili tolažbo in moč. Oblastniki so se menjavali, vojne in bolezni so pljuskale čez kraje in ljudi, zaradi slabih letin je iz shramb gledala lakota, ljudje pa so romali na Goro in Mariji izročali prošnje svojega srca. Vztrajali so in obstali: Mati na Sveti Gori in ljudje po dolinah in bregovih pod njo.

Procesija romarjev se ni pretrgala vse do naših dni. Spremenil se je način romanja, prošnje v srcih pa so ostale enake: za družino, za zdravje, za srečo ... Vse to tudi danes izrekajo sklenjene roke in

proseče oči, ki gledajo v Marijo. Sveta Gora ostaja prostor srečanja človeka in Boga, pa tudi kraj srečanja človeka s samim seboj. Mogočno svetišče, ki so ga posvetili pred sedemdesetimi leti, je bilo in ostaja simbol vere, upanja in ljubezni vseh tistih, ki se v njem zbirajo kot kristjani. Grešniki v njem dobijo odpuščanje, prestrašeni se zmorejo vrniti v vsakdanje življenje, obupanim se odpre prihodnost. Vsak dobi tisto, kar potrebuje in za kar prosi.

Ko se veselimo obletnice posvetitve bazilike, se zavedamo tudi zaveze, ki nam je v tem svetišču izročena. Lahko rečemo, da je na Sveti Gori Bog tudi nas na poseben način izbral za izvoljeno ljudstvo.

Izvoljenost nas je ohranjala skozi neprijazne čase preteklosti, ki so iz ljudi hoteli izbrisati slovenstvo in uničiti njihovo vero. Božjo mater so preganjali z njene Svete Gore, ona pa se je vračala na kraj svoje izvolitve. Ostaja na gori kakor poprej in posreduje milosti. Prihajali bomo k njej, da bi v času razvrednotenja človeka ostali ljudje, da bi v času, v katerem je merilo uspeh, ne posuroveli, da bi v času, v katerem se zdi, da zmoremo skoraj vse, ostali ponižni služabniki živega Boga, ki znajo poklekniti in moliti, da morejo zravnano in ponosno živeti svoje človeško dostojanstvo.

p. Stane Zore

Uvod v Svetogorski križev pot

Ena izmed posebnosti Svete Gore so preprosti leseni križi, ki se jim obiskovalec ob prvem srečanju s krajem milosti morda celo čudi: od kod so in kdo jih je prinesel? Komur pa je Sveta Gora blizu, ta ve, da so si romarji, ki so se vzpenjali na Sveto Goro, na kraj svojega upanja, na kraj obljubljenih milosti, vsaj ob vznožju gore naredili križe, ki so jih potem nesli proti vrhu, proti Marijinemu svetišču. Nič posebnega niso bili ti križi: narejeni iz vej, ki so jih odrezali ali odlomili v gozdu, prekrižali in prevezali z vrstico ali srobotom in jih vzeli s seboj.

V svoji robati preprostosti so ti križi pretresljivo lepi. Vsak nekam okoren, vsak drugačen, kakor je tudi vsak romar s seboj nosil čisto osebni križ, breme in preizkušnjo svojega življenja; kakor je vsak romar za svoje osebne grehe želel opraviti pokoro in na vrhu dobiti milost Božjega odpuščanja.

Nosili so jih po pobočju gore, ki je skozi zgodovino hodila svoj križev pot: nasprotovanje velikašev, da bi se na gori sezidala cerkev; nesmiseln ukaz Jožefa II., da je treba opremo cerkve in samostana prodati in oboje podreti; divjanje enajsih soških ofenziv v I. svetovni vojni - za desettisoče je postala gora milosti kraj groze in smrti;

fašistično zaletavanje v vse, ob čemer bi se mogli hraniti Slovenci; II. svetovna vojna in z njo izgnanstvo; povojno zaganjanje komunizma v vse, kar je bilo sveto.

Nosili so jih k Materi, ki je trikrat morala z gore v pregnanstvo; k Materi, katere podobo so skrivali po podružnicah in kleteh, da so jo obvarovali pred pretečo nevarnostjo; k Materi, katere podobo so ukradli in jo skoraj uničili, pa so mislili, da delajo dobro; k Materi, ki je stala pod križem svojega Sina in vse ljudi sprejela za svoje otroke. Vztrajala je na Kalvariji, vztrajno se je vračala na Sveto Goro. K tej Materi, ki pozna bolečino, ki ve, kako boli prebodeno srce in kako neusmiljeno teži križ, romamo tudi mi na tem Svetogorskem križevem potu, da bi ob premišljevanju trpljenja njenega Sina spoznali smisel bolečine ter se pogumno vračali vsak na svoje mesto v čudovitem načrtu gradnje Božjega kraljestva.

p. Stane Zore

Svetogorski križev pot

UVOD

V imenu Gospodovem začenjamo Svetogorski križev pot. Začenjamo ga po naročilu Marije, ki nas je skoraj pred pol tisočletja povabila, naj na tej Sveti gori prosimo milosti. Vstopamo na križev pot skupaj s prerokom Izaijem, Božjim trpinom, ki je s svojim trpljenjem napovedoval Odrešenikovo trpljenje, in z Janezom Krstnikom, ki je z darovanjem svojega življenja na Kristusa pokazal.

Z nami bo po križevem potu romala Devica Marija, ki je skupaj s svojim Sinom opravila prvi križev pot na sveto goro Kalvarijo.

Stopali bomo po stopinjah romarjev minulega pol tisočletja, po sledeh stotisočernih vzponov, prinašanj križev, molitev, zaobljub, uslišanj, ozdravljenj, upanj in zahval.

Stopali bomo po poti, po kateri so romali papeži, knezi, tlačani in svobodnjaki, kužniki, svetniki in največji grešniki, predvsem pa množica preprostih ljudi z otroškim srcem.

Stopali bomo po poti, ki je bila skozi stoletja tolikokrat okrvavljena in izbrisana, posuta s trupli evropskih narodov, oskrunjena z granatami in tanki, blagoslovljena s tolikerkimi molitvami in zahvalami predanih src.

Ta Svetogorski križev pot je obojenem križev pot svetišča in

njegove milostne podobe v njem. Svetišče tolikokrat porušeno, zravnano s tlemi, podoba tolikokrat v pregnanstvu, pa vendar po večkratnem križanju in "pokopu" vedno znova vstane iz ruševin in pepela in zažari v svoji lepoti in milosti.

Ta Svetogorski križev pot je tudi križev pot našega naroda in naš osebni križev pot: na njega vstopamo s svojo zgodovino, s svojimi križi, zaobljubami in prošnjami in s svojimi dragimi v srcih, da jih ponese po svetih stopinjah in ob svetih postajah na Sveto goro, na milostni kraj, kjer kraljuje prva slovenska Kraljica; na sveti kraj, kjer je Marija spregovorila v slovenskem jeziku preprostemu slovenskemu dekletu.

S tem križevim potom romamo na Sveto goro, da bi tam, blizu neba, izmerili daljo in nebesno stran, si napolnili svoje popotne malhe z novimi zrni upanja in veselja in se potem vračali drugačni v vsakdanje življenje.

Zato naj bo to pot vzpenjanja, spreminjanja, očiščenja, ozaveščanja in upanja – pot spreobrnjenja!

I. PILAT OBSODI JEZUSA

Neke junijske sobote leta 1539 sta Urška Ferligojeva in Marija iz Nazareta začeli svoj križev pot na Goro: Marija z Jezusom, Urška z ovcami.

***Pilat bo tokrat grof
Ortenburški.***

***Urška in Marija ne bosta nikoli
sami. Milijoni bodo na Goro
nosili križe in jih olajšani pred
Urško in Marijo odložili.***

+++

Koliko jih je bilo tu obsojenih, koliko je bilo smrti na tej gori in v dolini pod njo. Mnogi so sem prihajali z obsodbo, izločenostjo, z zavrnitvijo.

Bog prihaja po Mariji na pomoč. Stotisoči bi umirali sami, daleč od

mater in očetov, brez žena, otrok in nevest, brez tolažbe in bližine ljubljenih. V poslednjih urah pa jim misel roma k Materi in Otroku. Tu je Gospa, Mati, Žena, Dekle. Njej se izročajo v rovih pod njo, pa čeprav je njeno svetišče že v razvalinah. Kako jih ne bi slišala, razumela, sprejela, ko pa je sama pregnanka, zavržena, onečaščena. Kako ne bi verjeli v njeno sočutje? Kako jim ne bi podarila miru in tišine, kako jim ne bi podarila bližine Njega, ki ga objema in hkrati podarja vsem.

In kako je ne bi danes začutili blizu tudi vsi tisti, ki so izločeni iz družbe, izločeni iz družin in potisnjeni v osamljenost: bolni, ovdoveli, ostareli; ljudje, ki so zgrešili svoje življenjske poti, ki so klonili pod težo greha, ki so bili žrtvovani v političnih in družinskih diktaturah, ki so bili zapeljani od ideologij vsedovoljenosti?

Naj bo ta križev pot tudi zanje pot osvobajanja od obsodbe!

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

II. JEZUS VZAME KRIŽ NA RAME

Urška vzame križ na rame. Večkrat mora v zapor, na zaslišanja, izsiljevanja, sramotenja in morda mučenja.

***Ni mogla vedeti, kako dolgo bo
to trajalo. Bo zmogla vse to?
Zakaj Bog to dopušča? V temo
Urškine ječe je prihajala
Marijina svetloba. Zaupala je
Mariji.***

Dvomi, zavrnitve, nezaupanja, preverjanja veljajo tudi Mariji in Sinu v njenem naročju.

Kasneje so mnogi začenjali pot na Goro z dvomom, nevero, morda celo s posmehom, pa so doživeli srečanje, slišali povabilo ali prejeli milost, da so zmogli sprejeti svoj križ in ga v življenju nositi.

+++

Sprejeti trpljenje, tudi krivično, ga trpeti in dotrpeti, če ga ni mogoče odložiti, kako naj človek to zmore? Z njim sô poromali na Goro k Mariji, na sveti kraj, na kraj milosti. Niso vedeli zakaj, niso mogli verjeti, da bi lahko krivično naložen križ postal tudi smiseln in rodoviten.

Na videz se ni ničesar spremenilo, ko so se vračali. Križ je ostal isti, trpljenje enako boleče, razmere

nerazumljive. Toda bila je moč, luč, ki so jo prižgali na Sveti gori, luč s Taborske gore. Srečali so se z Njo in z Njim in začutili, da nerazumljivo še ni nujno neumno, da med pravičnostjo in ljubeznijo domuje skrivnost.

Naj ne klonim in ne obupam pod težo krivičnih križev in ne ugašam luči na svoji poti!

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

III. JEZUS PADE PRVIČ

Prvi Kristusov padec pod križem, prvi padec Svete gore, prvo pregnanstvo milostne podobe. Cesarski odlok prežene Marijo in Frančiškove sinove s Svete gore. Podobo so prenesli v Solkan, pod oltar Svetega križa – pristala je pod križem v izgnanstvu.

Gole stene kričijo v nebo, veter

zavija med zidovi svojo očitajočo molitev, drobne snežinke blažijo nemi krik izdajstva: če bi me oropal in izdal Turek, bi pač razumel, toda to si naredil ti, moj cesar, "vladar po milosti božji" (prim. Ps 55, 14-15)!

+++

Vedno najbolj preseneti in zareže prvi padec, prvi greh, prvo nerazumevanje, prva zavrnitev. Tako je bilo že pri Urški. V začetku je bilo vse čisto, jasno, lepo. Bila je polna otroškega upanja, čistega zaupanja v razodetje, v naročilo Gospe. Mlado srce je kipelo, hitelo pripovedovati svoje doživetje, svoje izkustvo lepote in miline. Toda prišla je zavrnitev, zapor, padec v zasmehovanje.

Zakaj vztrajati, če ne marajo? Zakaj ne otresti prahu z nog, kakor je naročil Gospod v evangeliju? Iti drugam, čakati na boljše čase in boljše ljudi.

In zakaj vztraja Marija, ko jo cesar prežene? Zakaj hodi za križem, zakaj hodi za Križanim, zakaj hodi za človeštvom?

Toda tu ni izbire. Morda ima izbiro Sin, lahko jo ima mož, lahko hči – mati je nima nikoli. Mati se nikoli ne izneveri. Vrnila se bo, ne da se odgnati s Svete gore. Ve za zlo in val odtujenosti, ki prihaja s Severa, ve za podkupljivost z Juga. Marija vztraja pod križem in se pripravlja na vrnitev.

Pomagaj mi vstati, pomagaj se mi vrniti in nadaljevati pravo pot, okrepi me v mojih ranah!

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

IV.

JEZUS SREČA MATER MARIJO

V svojem pregnanstvu s Svete gore je Marija srečevala in osrečevala na svoji poti sinove in hčere. Videla je njih bolečino, slišala prošnje, občutila njihovo stisko in strah.

Njeno pregnanstvo je postalo milost za vse, ki so se srečali z Njo na njenem begu. Ker niso zmogli do Nje, je Ona prišla do njih.

Nekje te vedno sreča božja milost.

+++

So srečanja, ki osrečujejo, in so srečanja, ki onesrečujejo. Tukajšnje srečanje pa je eno in drugo: v nemoči srečati sina s križem, s katerim gre v zanesljivo smrt – nesreča; toda srečati na tej poti najljubše bitje, doživeti njeno

bližino in pogled, občutiti na opljuvanem in ranjenem obličju njeno toplo in mehko dlan – to je kljub vsemu sreča; srečati svojega odraslega otroka, ki prevzema svojo nalogo, ki uresničuje svoje poslanstvo, čeprav je povezano s križem – to je kljub bolečini vendarle sreča.

Mnogi sinovi se srečujejo na svoji poti odraščanja s svojimi materami, ki jih ne pustijo naprej, jih ne pustijo trpeti, odrasti. Mnoge sinove gane bolečina matere, da se obrnejo k njej. Ta srečanja so jim bila v nesrečo.

Na Gori pa so drugačna srečanja. Tu, ob Materi in njenem Sinu, začutimo težo greha, ki jima je zadal bolečino. Toda spremenila sta rano v biser, spremenila naš in tuj greh v dar srečanja in osvobodila našo nadaljnjo pot.

Naj bodo vsa naša srečanja sreča za vse in naj nas osvobajajo za nadaljnjo pot.

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

V.

SIMON POMAGA JEZUSU

Začeli so zidati cerkev. Ni ne vode, ne lesa, ne obdelanega kamna - samo skala in seveda vera in zaupanje, pridne roke in velikodušna srca Simonov od blizu in daleč, ki pomagajo: eni z delom, drugi z denarjem, tretji z molitvijo... in svetišče zraste v dveh letih. Kot bela golobica vrh gore je posvečena po rokah škofa kaprulanskega. Z njim pa pride tudi čudežna podoba.

Kakor je nekoč na Elijevi gori prišel ogenj z neba, tako je ogenj, ki se je spustil na Skalnico, razvnel vso deželo.

+ + +

Prihajali so na goro prepričani, da jih nihče ne razume, nihče ne opazi in da jim nihče ne pomaga. Vračali so se z obrazi v srcu, s prijatelji pod roko.

Potrebno je prehoditi del poti, da srečaš Simona; potrebno se je povzpeli na goro, da prepoznaš, kdo je tvoj Simon. V teži križa, pred pogledom Matere, v romarski poti njenega Sina prepoznavаш, kje ti je potrebna pomoč, kdo ti zares pomaga in kdaj moraš pot spremeniti.

Potrebno je prehoditi del poti, da si pripravljen sprejeti pomoč, da si pripravljen in sposoben verjeti v iskrenost pomočnika; potrebno je

prehoditi del poti do spoznanja, da ti je prav takšna pomoč potrebna in da ti jo pošilja Bog. Tvoj Simon je že dolgo čakal, da ga opaziš, prepoznaš in sprejmeš njegovo pomoč. Seveda ti ne more odvzeti tvojega križa, lahko ti ga pa pomaga nositi.

Naj bom vedno pripravljen biti svojim bližnjim Simon in hkrati sposoben sprejemati njihovo pomoč!

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

VI. VERONIKIN PRT

Štiri leta po prikazovanju Marije je patriarh Grimani svetišču podaril Marijino podobo.

V zameno za ljubezen, za pozidavo hiše, Njenega in njihovega doma, za ves znoj, prelit pri klesanju kamenja,

nošenju vode in lesa, za žulje, darove in zaupanje podari Mati svojo čudežno podobo svojim častilcem. Ob njej se čisti duša, ob njej se zdravi srce, pri njej ozdravlja telo.

+++

Prepoznati obraz drugega, ga obrisati, očistiti, namaziliti, vrniti drugemu obličje in dostojanstvo, lepoto, svoboden pogled, mu omogočiti, da lahko pogleda v obraz drugega... to pomeni rešiti ga, mu omogočiti pot naprej.

Tam na Gori je večno ljubeča "Veronika" – spovednica, ki zdravi obraz duše, ki z belim prtom božjega usmiljenja vrača srcu njegovo belino. Zopet se lahko dvigne glava in se oko ogleduje v valovih Soče in gladini Adrijanskega morja, v zelenini Trnovskega gozda in snegovih Triglavu; zopet je lepo pogledati svoj obraz, se ga veseliti in nadaljevati pot, ki jo je zbistril očiščujoči prt božjega usmiljenja. Za Sveto goro kipe gore s Triglavom, kakor da bi hotele razkazovati in podarjati to božje usmiljenje. Nikjer drugje ni pogled nanje tako lep, tako čist; tu se zdi, kakor da jih Bog za spokornika vedno znova umiva.

Božja previdnost je sem poslala Frančiškove sinove, da bi občudovali te gore in iz njih lepote delili božje usmiljenje.

Naj si pustim očistiti svojo dušo in pozdraviti svoje srce pri Tebi, moja Mati!

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

VII. JEZUS PADE DRUGIČ

Drugi padec je hujši od prvega, drugo pregnanstvo bolj krvavi. Vihar soške fronte.

Tam v Grgarju, kjer že stoletja počiva telo njene varovanke Urške, je tedaj Marija poiskala zatočišče.

Na Gori pa so prižgali strašen kres, kres ognja in granat, zaplesali so ples smrti, sovraštva in strabu. Ostajajo le razvaline, gnezdišča gadov in modrasov.

Vojna, izgnanstvo, potujčevanje, jetništvo... Zakaj Bog dopušča to poniževanje kraja milosti in onečaščenje podobe svoje Matere? Toda, ali se ni morala Jezusova mati seliti v Efez? Zakaj ne bi bila tudi tokrat solidarna z učenci

Primorske, razseljenimi, zaprtimi, pregnanimi? Kako so jo čutili blizu na prisilnih poteh, kako jim je dajala moči, upanja, zvestobe narodu in Bogu!

+ + +

Le kdo ne pozna teže drugega padca, razočaranja nad seboj zaradi njega, razočaranja nad drugimi: le kdo mi bo še verjel, da zmorem to pot, da jo jemljem resno, da mi je mar za cilj, da verjamem v moč dobrega, da sem se zares odločil? Toda če vstanem, če nanovo objamem križ in grem naprej, mar ne bo to sedaj odraz še globlje vere in zaupanja?

Morda pa po drugem padcu manj verjamem vase, pa bolj verujem v Boga!

Naj bodo moji začetki močnejši od mojih razočaranj!

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

VIII. TOLAŽBA ŽENAM

Tolikera uslišanja, molitve, romanja, pobožnosti, čudeži, spreobrnjenja prineso na predlog p. Romualda Sitarja in z odobritvijo vaticanskega kapitlja Svetogorski Gospe 6. junija 1717 krono.

Pozdravljena, Kraljica! Prosi za nas!

Toda vzeta je bila krona cedri z Libanona, izgnana je bila, begunka brez krone.

Vrni se, nadeni si krono in kraljuj!

Kdo bo potolažil žene, matere, dekleta? Tu naokoli leže, pokopani ali pa tudi ne, njihovi možje, sinovi, ženini. Borili so se za tujca, bili ranjeni za tujca, umirali za tujca. Kdaj bo postala slovenska zemlja, prepojena s slovensko krvjo, rodovitna za svoje sinove in hčere? Čakale so jih, upale, jokale.

Kdo bo tolažil žene danes, ko jim možje, sinove, ljubljene ubijajo alkohol, služba, cesta, nezvestoba, mamila? Nespametno prelivanje krvi razdira družine in onečašča ljubezen. One pa čakajo, upajo, jočejo.

Potem poromajo na Goro, na to ali katero drugo, položijo na oltar svojo bolečino izgube, zlivajo svojo kri v evharistični kelih trpljenja in prejemajo tolažbo svete krvi Odrešenika.

Božja Mati, naj bodo deležne tvoje tolažbe in tolažbe tvojega Sina vse

oropane žene, matere in dekleta! Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

IX. TRETJI PADEC

Tretji vojni požar – požar druge svetovne vojne. Čas smrti za vse, s fronto povsod, čas taborišč in razčlovečenja.

Tudi Sveta gora je doživela najgloblja ponižanja.

Na svojem je bila Gospa ukradena in ranjena vrnjena. Slovenska dekleta iz Egipta so zacelila njeno rano.

Tudi tretje pregnanstvo ni dokončno, ne odstrani Marije z Gore. Nasprotno, sedaj bo zopet pripadla narodu, ki se mu je prikazala.

Vse dobre stvari so tri, pa tudi slabe so tri.

Tudi tretjič gre Marija s Svete gore. V najtežjih trenutkih, najhujšem trpljenju je spet solidarna.

Koliko Mussolinijev, Hitlerjev, Bin Ladnov bo človeštvo še ustvarilo in preživelo? Ne glede na njih število in obseg njihovega zla Bog in božja Mati ostajata solidarna s ponižanimi in razžaljenimi. Spremljata človeka na njegovem križevem potu in ga po vsakem begunstvu, po vsakem potujčevanju znova dvigneta in vračata domov.

V svoj dom se vedno znova vrača tudi Svetogorska Gospa.

Ker nas ljubi, se vedno znova vrne, kajti ljubezni ni mogoče pregnati; potrebno pa ji je iti naproti in tudi v tretje pozidati razvaline.

Naj bo moja ljubezen vedno močnejša od mojih grehov in neuspehov!

Kraljica Svetogorska, prosí za nas!

X.

JEZUSA SLEČEJO

Kar so skozi stoletja darovala ljubeča srca, je bilo ob pregnastvih oropano, razprodano, porušeno, onečaščeno. Sveta gora je bila slečena, naga, z odvzetim dostojanstvom. Cerkev so razkrili, zvonik porušili, samostan zažgali. Ostala je le še Skalnica.

Kakor se je Jezus težko poslavljal od materine suknje, tako so se frančiškani težko poslavljali od Materinega

doma. Oblekla je njihova srca in duše, sedaj pa so jo slekli pred njihovimi očmi. Gole stene vpijejo v nebo kakor Abelova kri.

+ + +

Slečena je bila, kakor da bi ji odvzeli krono, bila je kot nevesta brez obleke.

Rdelo je sonce za Sabotinom, rdel je Trnovski gozd, v žalno obleko oblakov sta se odela Krn in Triglav. Ego autem steti hic sicut prius!

Zopet stoji kakor prej, v novi poročni obleki, v novi lepoti.

Tako na njeno priprošnje njen Sin vedno obnavlja krstno obleko onečaščeni, neuspeli in izdani ljubezni, zlorabljeni dobroti, nasilnemu odvzemu svobode, nesramnemu pohujšanju... ko priromajo na Goro slečeni, oropani, strgani.

Romamo, da slečemo svojo

nezvestobo, svoj beg, svojo mlačnost, živčnost, zasvojenost, brezbržnost; romamo, da slečemo svoj greh in strah; romamo, da prejmemo svatovsko obleko in nalijemo olja v svetilke. Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

XI. PRIBIJANJE NA KRIŽ

Prva desetletja Marijino svetišče na Gori ni imelo stalnega duhovnika. Marijina podoba je često samevala v zaklenjeni cerkvi. Protestantizem je duhovniške poklice pribijal na križ, redčil duhovniške in redovniške vrste.

Če so Turki porušili prvo cerkev na Gori, postavljeno morda že v prvem tisočletju, pa so vendarle pripomogli k temu, da je bila v svetišču na

razpolago redna duhovna oskrba: pred njimi so na Sveto goro pribežali frančiškani iz Bosne.

Frančiškovi sinovi ostajajo zvesti Sveti gori dolga stoletja. Skupaj s podobo so bili večkrat pregnani. Tedaj so se čutili pribite na križ, kajti pribili so njihovo svobodo, da z njo niso mogli služiti Mariji in deliti na njeni Gori božjega usmiljenja.

+++

Svoboda, največji božji dar človeku, lahko tudi pribija človeka in Boga na križ. Zaradi človeške svobode, zaradi njene zlorabe postane Bog nemočen. Ko ne zmore nič več, dvigne roke, pa ne v predajo, ampak na križ. Kri teče na zemljo, jo očiščuje in zdravi, da bi vzklike in vzcvetele rože modrosti za človeka.

O, koliko jih je bilo tu pribitih na križ, na skale, na beg, na molk, na izgnanstvo; koliko jih je prihajalo na Goro, pribitih na križ nemoči in nesvobode. Tedaj je Marija stopila pod njihov križ kakor nekoč pod Sinovega in slišali so Odrešenikove besede: "Glej, tvoja Mati!"

Naj bomo osvobojeni zlorabljanja svobode in naj ne manjka na Gori tistih, ki delijo usmiljenje in oznanjajo božjo besedo, da nas bodo pogumno snemali s križa greha!

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

+++

XII. SMRT NA KRIŽU

Umiranje na križu, umiranje na Gori. Soška fronta.

Kri je tekla v potokih, Sveta gora je bila pokrita z mrliči in ranjenci.

Zmleta in razdejana, ni več steze, ni več kapelic, ne stopnic. Nič več poti.

Nič več dreves, le še križi.

Ko si pribit na križ in umreš, je konec križevega pota.

+ + +

“Ni pravičnosti brez odpuščanja!”

Oče, odpusti jim!

Odpusti jim zavoljo mojega trpljenja in ljubezni, zavoljo trpljenja in ljubezni moje Matere.

Da, tudi morilci in detomorilci, tatovi, izdajalci... vsi zaznajo na

Gori luč upanja, vsi vedo, da je Marija stala pod križem svojega Sina in z njim molila za odpuščanje njihovih grehov. Čutijo, da morajo do nje – strah jih je pravičnega Sodnika, vsemogočnega Stvarnika. Toda Materino srce jih ne straši, temveč vabi, hrabri in zagotavlja, da “ še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal in tebe pomoči prosil!”

Naj se nikoli ne prepustimo paralizni sovraštva in se ne sprijaznimo s smrtjo ljubezni v srcu!

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

XIII. MARIJI V NAROČJU

Že petsto let v Marijino naročje polagajo romarji svoje križe, stiske, uslišanja, zahvale.

Sem prinašajo križe in zabvalne podobe, ki pričajo o

uslišanjih, o čudežih, o Marijini ljubezni.

Kako bi jih mogla razumeti, biti blizu njihovi stiski in bolečini, če ne bi stala pod križem svojega umirajočega Sina, če ne bi mrtvega držala v naročju.

+ + +

V tvoje naročje, spoštovana Gospa, polagamo, kar smo prinesli na tvojo Sveto goro. S svojih križev snemamo svoja mrtva upanja, mrtve ljubezni, mrtvo vero, s križa snemamo svojo mrtvo zvestobo in svojo izgubljenost, s križa snemamo svoje mrtve domače in prijatelje.

O, Mati Dolorosa – Mati Žalostna! Skozi tvojo žalost, skozi tvoje naročje naj bo vse ozdravljeno in preustvarjeno v novo življenje. Za tabo čutimo zarjo, s tabo zopet verujemo v Izaijevo prerokbo in Krstnikovo razodetje.

Naj nikoli ne presahne studenec milosti iz tvojega naročja!

Kraljica Svetogorska, prosi za nas!

XIV. V GROB POLOŽEN

Sveta gora ima svoje grobove. V rovih so grobovi vojakov, v cerkvi in poleg nje so grobovi zvestih romarjev in čistilcev. Tu je grob kardinala Missije, pa nadškofa Frančiška Sedeja, Mihaela Toroša, obnovitelj Girancolija, Celottija in Rutarja, tu počiva vitez Svete gore, p. Frančišek, tu so grobovi Frančiških bratov, pa

dobrotnikov, skrbnikov...

Ti predstavljajo biblijo Svete gore, so njena ikona in zakrament povezovanja zgodovine zvestobe.

Pokopani so bili s Kristusom, da bi z njim vstali v večno življenje na sveti gori Horeb.

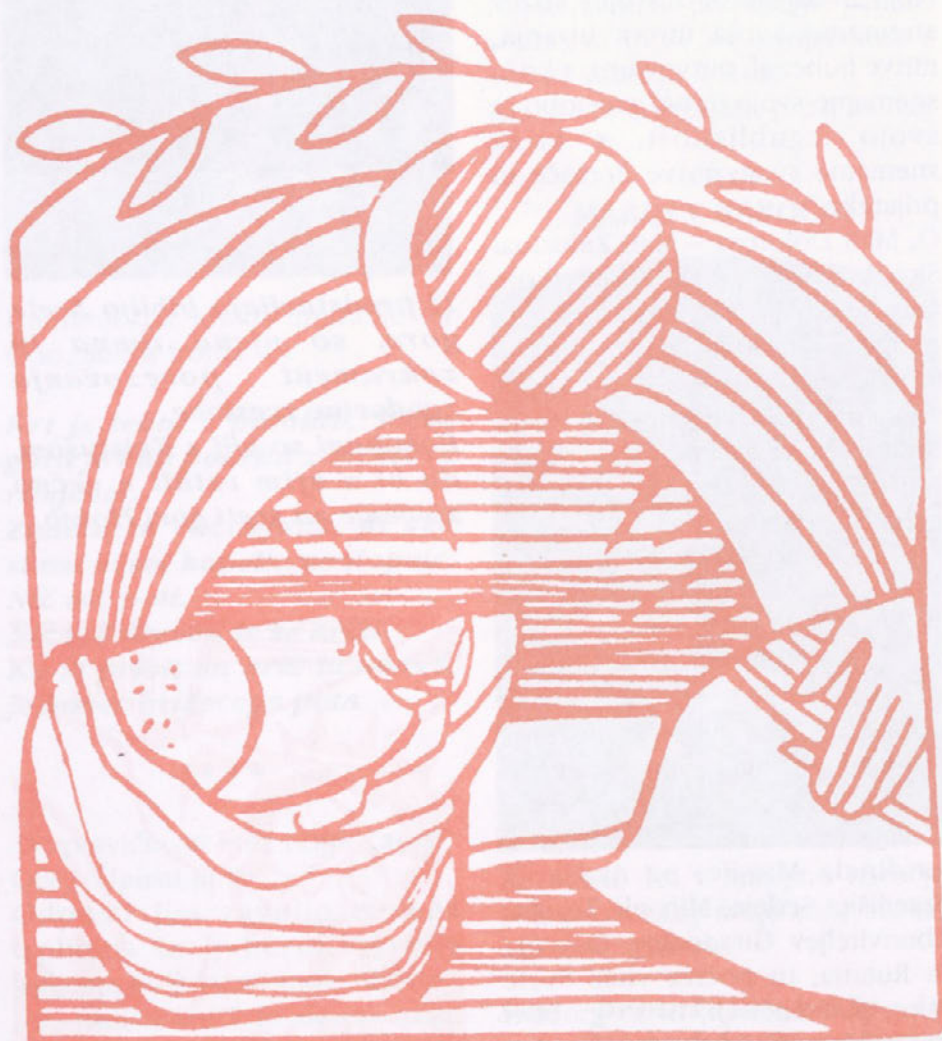
S Kristusom smo pokopani v smrt, da bi z njim vstali v večno življenje. S Kristusom, z njegovim usmiljenjem lahko pokopljemo svoje grehe, svojo zgrešeno pot, svojo nezvestobo, zasvojenost, dvom, sovraštvo, laž... Z njim lahko pokopljemo v smrt vse to in

vstanemo - odidemo s Svete gore v novo življenje.

Tolikeri so to zmogli pred nami in iz tega svetega kraja odšli v novo življenje.

Zakaj ne bi tega zmogel tudi jaz?

Kraljica Svetogorska, prosí za nas!

SKLEP

Ob kopianju temeljev za prvo znano cerkev na Sveti gori so izkopali ploščo iz rdečega marmorja, sedaj vzdano za glavnim oltarjem cerkve. Na njej so vklesani medaljoni: obrobni imajo vklesane črke angelskega pozdrava Mariji, notranji pa Marijina znamenja.

Že pred prikazovanjem je nekoč stala tukaj Marijina pracerkev, ki so jo morda Turki povsem porušili.

Romarji so torej romali sem že v prvem tisočletju in tukaj vzklikali Ave Marija; s krubovo sredico so si odtiskovali "odpustke" ter jih nosili domov kot blagoslov za druge.

Pozdravimo Ave Marija ob koncu križevega pota, odnesimo domov vsak svoj odpustek. Spokornost poti križevega pota nas je pripravila za notranje očiščenje s sveto spovedjo.

Medaljon Kristusovega kruha nam bo odtisnil svojo podobo v našo notranjost in skupaj z njim bo odtisnjena tudi podoba njegove Matere.

Ponesimo ju s Svete gore v vsakdanje življenje z zavestjo:

tu, v Njenem domu, smo tudi mi doma,

tu smo dobrodošli,

tu smo razumljeni,

tu smo sprejeti.

Tu nas Bog objema z rokami svoje Matere.

p. Pavle Jakop

22. junij   Marijansko srečanje; ob 9.30 molitev rožnih vencev, ob 12. uri sv. maša in ob 14.30 pete litanije.
29. junij   škof Metod Pirih bo posvetil v duhovnika g. Sama Babnika.

SPOVEDOVANJE

Vedno pred in med sveto mašo:
od 7.45 do 12. ure in od 14.30 do 17. ure
Izven tega časa pozvonite na samostanski zvonec.

SVETE MAŠE

nedelja in cerkveni prazniki: ob 8. uri, 10. uri, ob 11.30 in 16. uri.
delavnik: od 1. maja do 1. novembra vsak dan ob 17. uri.

MARIJANSKI MUZEJ

sobota: od 10. do 16. ure
nedelja: od 9. do 18. ure

Svetogorska kraljica

Glasilo prijateljev Svete Gore,
izhaja priložnostno
Izdaja:
Frančiškanski samostan Sveta Gora
5250 Solkan, Tel.: (05) 330-40-20

Ureja: uredniški odbor
Odgovorni urednik: fr. Pashal Gorjup
Oblikovanje: Pavel Medvešček
Fotografije: Pavšič - Zavadlav
Tiske: Studio graph
Izbaja s cerkvenim odobrenjem v 5000 izvodih

Kapela ob poti na Sveto Goro.

Naše voščilo

Postrgajte stari kvas (1Kor 5,7).

V polmraku velikega jutra iščemo v grobu Njega, ki nas je vklenil v svojo ljubezen.

Koga iščete? Vstal je, ni ga tukaj. Ne iščite ga v grobu med trohno, iščite ga v čistosti zmagujoče moči.

Pojdite iz groba trohnobe in grdobije, vaše mesto je v čisti hoji za Vstalim. Postrgajte stari kvas in stopite z opresniki čistosti in resnice v boj: Treba je premagati starega človeka in njegove zaveznike.

Danes je čas radikalne odločitve: kdor ne zbira, raztresa; kdor ne vstaja, pada. Ne iščite rešitve v blatu življenja, ampak v slavi vstajenja. Zmagal bo le čisti in človeški rod.

**

Ko se vračamo od praznega groba, nam navdušeno govori srce: Premagali smo starega človeka in vliva nam upanje: naša je sveta bodočnost.

Svetogorci